లైఫ్ ఈజ్ బ్యూటిఫుల్

పత్రికలో ప్రకటన వచ్చింది.

-'వరుడు కావలెను-

విద్యావంతురాలై ఉన్నతాదాయం కలిగిన ఇరవై అయిదేళ్ళ యువతికి విద్యాధికుడైన వరుడు కావలెను. విడోయర్ అయినా ఫర్వాలేదు. కులంతో పనిలేదు'

వివాహ వేదిక పేజీలో బాక్స్‌కట్టి మరీ వేసారు. వెయ్యరూ, వాళ్ళడిగినంతా చెల్లిస్తే! రెండోసారి చదవబోయాను. వరుడు అన్న పదం చదవగానే పట్టరాని నవ్వొచ్చింది. వరుడు-వధువు-

అవునూ, పెళ్లి ప్రకటనల్లో కావలెను-రావలెను అని రాస్తారెందుకో అసహజత కొట్టొచ్చేలా?

ఇరవై అయిదేళ్లకే విడోయరెందుకే వెర్రిమొహమా! ముప్ఫై అయిదేళ్లొచ్చినా పెళ్లికాని బ్రహ్మచారులన్పించుకొనే పురుషపుంగవులెందరు లేరు?

బెంగాలీ రచయిత శరత్‌బాబు తన నవలల్లో చాలా చోట్ల పాతికేళ్లకే వృద్ధాప్యం వచ్చేసినట్లేనని రాస్తాడు. అది చదివి ఒకటే నవ్వొస్తుంది నాకు.

గుట్ట మీది ఖిల్లా వెనక సూర్యుడు అస్తమించబోతున్నాడు. ఆకాశంలో దూది పింజెల్లాంటి మేఘాలు అక్కడక్కడ అతుక్కుపోయినట్లు నిల్చి ఉన్నాయి. గద్దల గుంపొకటి ఒక్కసారిగా హుషారుగా పైకి లేచింది. నేనున్న డాబా మీదుగా గిరికీలు కొడుతూ వెళ్లి వెళ్లి గుట్టమీది చెట్లలో మాయమైంది.

ఇదేం చోద్యమో! ఇక్కడ ఊరి మీద గద్దలాడుతుంటాయి. మావైపు, గోదావరి పరీవాహక ప్రాంతంలో రామచిలకలు, గువ్వపిట్టలు, గోరువంకలు, కమ్మగా పాడే కోయిలమ్మలు, పేరు తెలీని ఎన్నెన్ని పక్షులో వచ్చి పలకరించి వెళ్తాయి.

ఆకాశదేశాన-హాయిగా ఎగిరేటి-కూని రాగం తీస్తూ ఆప్యాయంగా మబ్బుల్ని పలకరించబోయాను.

హైదరాబాద్ నుంచి ఎగిరొచ్చిన పైలట్ ట్రైనీ విమానాలు మబ్బుల మధ్య దోబూచులాడుతూ కన్పించాయి. వాటి తాలూకు సన్నని ధ్వని నా చెవుల్లోంచి గుండెల్లో ప్రతిధ్వనించింది.

కాలేజ్ దగ్గర్లో ఉంది ఇల్లు. పాప మాత్రం స్కూలుకి బస్సులో వెళ్తుంది. డాబా పైన నా కోసమే కట్టినట్టు ఒకే ఒక గది.

నేనొచ్చాక చిన్న కిచెన్, బాత్ కమ్ టాయ్‌లెట్ కట్టించారు ఇంటివాళ్లు. కిందంతా మార్కెట్ యార్డ్. కుడి పక్క యార్డంతా మాంసం దుకాణాలు. ఎడమ పక్క కాయగూరలు, ఆకుకూరలు. ఈ రెంటినీ కలిపే ఆ చివర ఫిష్ మార్కెట్. కింద, ఇంటి వాళ్ల మిల్కు సెంటరుంది.

తాడు కట్టిన బకెట్‌లో డబ్బులేసి దించితే కింద మార్కెట్‌లోని ఏ వస్తువైనా పైకొస్తుంది. ఆ ఏర్పాటు ఇల్లు గలవాళ్లే చేసారు. కాలు కింద పెట్టకుండా గడవటం అంటే ఇదేనేమో!

ఊళ్లో తిరిగి అమ్మడానికి కాబోలు నెత్తి మీద బుట్టలో చేపలు పేర్చుకుని వెళ్తోంది ఒక ఆడమనిషి. పైనుంచి చూస్తుంటే చెయ్యి తిరగని చిత్రకారుడు గీసిన చిత్రాల్లా జీవం లేకుండా ఒకదాని పక్కనొకటి, ఒకదాని తలపైన మరోదాని తోక, మరోదాని తోకపైన ఇంకో దాని తల-

చేపలు... చేపలు... మళ్లీ గోదారి స్మృతులు-

జీవం వున్న చేపలు ఎగిరెగిరి పడే అద్భుత దృశ్యాన్ని గోదారి మీద లాంచిలో ప్రయాణిస్తూ చూడాలి. సెప్టెంబర్ నెలలో వరదొచ్చి తగ్గిన గోదారి నిండు గర్భిణి లాగా- ఉప్పుటేరుల్లోంచి నదీ గర్భంలోకి ఎదురీది ఈది రూపాన్ని మార్చుకుని ఇలసలు పులసలై బొబ్బర్లంక గట్లమీద, నాటు పడవల్లో, వలల చిక్కుముడుల్లో కుప్పలు తెప్పలై కన్పించే పులసల్ని ప్రసవించే నిండు గోదారి...

ఆ గోదారిని ప్రేమించే కదూ అతన్ని ప్రేమించేననుకుంది!

గోదారి ఒడ్డున రాజమహేంద్రవరం గొప్ప వ్యాపార కేంద్రం. నాకేం తెలుసు

అతను ప్రేమను, పెళ్లిని కూడా వ్యాపారంగానే తీసుకున్నాడని. నేను మాత్రం ఆ మత్తులోంచి బైట పడేసరికి ఏడాది దాటింది. ఈ లోపల నాలో మరో ప్రాణి జీవం పోసుకుని నన్ను అమ్మను చేసింది. అతనెప్పుడూ బిజినెస్ బిజినెస్ అంటూ బిజీ. చేపల్ని చవగ్గా కొని ఎక్స్‌పోర్టు చేస్తాడు. బాగానే సంపాదించాడు.

డబ్బు పెరిగేకొద్దీ అతనికి దాహం మరింత పెరిగింది. రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని పగలనక రాత్రనక నీళ్లలో ఈదులాడి ఆ పూర్‌ఫెలోస్ పట్టిన చేపల్ని మరింత చవగ్గా కొని మరింత ఎక్కువ ధరకి ఎక్కడెక్కడికో ఇంకా ఇంకా దూరాలకి పంపించే క్రమంలో అతను నెమ్మదిగా నానుంచి దూరం కాసాగేడు.

బాగా లాభం వచ్చినప్పుడు ఇంట్లోకి ఓ కొత్తనగ, ధగధగ మెరిసిపోతూ... నీకోసం ఎంత ఖరీదైంది తెస్తే అంత ఎక్కువ స్థాయిలోనూ ఆనందాన్ని ప్రకటించవేం అని ప్రశ్నించే అతని చూపులు. ఆ నగల్ని, చీరల్ని ఎంజాయ్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నించేదాన్ని. ఆ ఇన్‌ఫాట్యుయేషన్ నుంచి బైటపడేసరికి పాపకి మూడేళ్లు.

వంటవార్పులకి పాపాయిని చూసుకోవడానికి మనుషులొచ్చారు అతనొచ్చేసరికి అలంకరించుకోవడం, పెళ్ళిళ్ళకీ ఫంక్షన్లకీ అటెండవటం, అతని అభిరుచులు, ఫ్రెండ్స్, డ్రింక్స్- ఆ జనాలే వేరు.

సహజంగానే ఆలయంలో ఉత్సవ విగ్రహం లాంటి జీవితం- విసుగెత్తిపోయింది. లక్ష్మీవారపు పేటలోని రాజభవనం లాంటి ఆ ఇల్లు నాపాలిట జైలులా తయారైంది.

ఆ ఇంటికి ఎదురుగా ఒక నూనెగానుగ ఉండేది. మెషీన్స్ వచ్చింతర్వాత కూడా ఎద్దుకళ్లకి గంతలు కట్టి స్థిమితంగా బరువుగా తిరిగే ఆ గానుగనెందుకు యజమాని నడుపుతున్నాడో నాకర్థమయ్యేది కాదు. కానీ, గంతలు కట్టుకున్న ఆ ఎద్దుకీ నాకూ తేడా కన్పించేది కాదు.

టీవీ ఛానల్స్ చూసి చూసి విసుగెత్తిపోయింది. క్రమంగా సంగీతం, సాహిత్యం నాకు గొప్ప నేస్తాలయ్యాయి. పుస్తక పఠనం నాకు గొప్ప రిలీఫ్‌నిచ్చింది.

అవతలి వీధి మలుపు తిరిగితే గౌతమీ. రోజూ రెండు పుస్తకాలు తెచ్చుకోవడం, ఒకో రోజు రాత్రంతా నిద్రపోకుండా చదివేదాన్ని.

అవీ ఇవీ అని కాకుండా గ్రంథాలయంలో దొరికిన పుస్తకాన్నల్లా చదివేను. ఎక్కడైనా 'సంగీత సభో, సాహిత్య సభో' జరిగితే చాలు- అటెండైపోయేదాన్ని.

ఉన్నట్టుండి ఆ రోజు గోదారి గట్టున నడిచి రావాలన్పించింది. కొవ్వూరు ఆలయాల వెనక నుంచి పశ్చిమాన అదృశ్యమయ్యే అరుణబింబాన్ని చూసి ఎన్నేళ్లైంది!

ఆ సాయంసంధ్యా సమయాన కాలినడకన గోదారి గట్టువేపు బయలుదేరాను.

దారిలో కళాకేంద్రం ఆవరణలో గొప్ప సందడి. హోర్డింగ్స్ మీద ఓ ప్రసిద్ధ రచయిత ఫోటోలు, సన్మాన కార్యక్రమం వివరాలు-సభ ఇంకా ప్రారంభం కానట్టుంది. కారిడార్లో జనం. జట్లు జట్లుగా నిలబడి ఎవరి కబుర్లలో వాళ్లున్నారు.

అక్కడున్న మొహాల్లో మూడొంతులు నేను ఇది వరకు చూసినవే. అవును, వీళ్ళంతా కవులు,రచయితలు,విమర్శకులు. మేగజైన్స్‌లోనో, వాళ్ల పుస్తకాల అట్టల వెనకో చూసిన మొహాల్ని గుర్తు తెచ్చుకుని పోల్చుకుంటున్నాను. అదంతా గొప్ప థ్రిల్లింగుగా ఉంది.

ఆ స్తంభం పక్కన భుజాన సంచీతో, పొడవుగా, ఉంగరాల జుట్టుతో- అవును, అతని పేరు గుర్తుకొచ్చింది. అతను రాసే ట్రెండు, శైలి నాకు చాలా నచ్చుతాయి. అతని కథలన్నీ ఇంచుమించు విషాదాంతాలే. అతను మాత్రం రాసే కథలకి ఏ మాత్రం పొంతన లేకుండా, మెరిసే పల్వొరస కన్పించేలా అందంగా ఆగాగి నవ్వుతున్నాడు.

'నీ మొహంలే, ఏడుపు కథలు రాసే రచయితలు ఏడుస్తూ ఉండాలా'- నన్ను నేనే ఓ మొట్టికాయ వేసుకుని నవ్వుకున్నాను. ఎప్పట్లాగే రచయిత్రులెవరూ కన్పించలేదు.

"అబ్బో! అతనా, అతనదగ్గరెప్పుడూ ఓ డజను కథల స్టాకుంటుంది. అడగని వాళ్లదే పాపం. ఒకో కథని తీసి పంచిపెట్టేస్తాడు పత్రికలకి" అభినయించి

చూపుతున్నాడొకాయన. చుట్టూ ఉన్న అందరూ పగలబడి నవ్వులు.

"అవునూ,తాతగారికింత పెద్ద పర్సు ఎందుకిస్తున్నట్టు?"

"ఏముంది,టపా కట్టేసే లోపల ఉడతాభక్తిని చూపించుకోవాలని"

"సినిమాలకి కూడా రాసేడు కదా. ఏమీ గడించలేదంటావా?"

కాలేజీ కుర్రాళ్లు కాబోలు ప్రశ్నలు-సమాధానాలు వాళ్లే చెప్పేసుకుంటున్నారు.

సభ ప్రారంభానికి సూచనగా మైక్ టెస్టింగ్ జరుగుతోంది. బైట నిలబడిన వాళ్లంతా లోపలికెళ్తున్నారు. నేను మొదటి గుమ్మంలోంచి వెళ్లి వెనక వరసలో చివరి సీటు ఖాళీగా ఉంటే కూర్చున్నాను. అనుకోకుండా ఆ పక్క సీట్లో మురళి ఉన్నాడు. అతనొక అముద్రిత కవి. ఆ మధ్య ఒక సాహిత్య సభలో పరిచయమయ్యాడు. కవిత్వం మాటేమో కాని, గొప్ప కబుర్ల పోగు. పలకరించి, తన పక్కనున్న మరో ఇద్దరికి నన్ను పరిచయం చేసాడు. అంత వరకూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న ఆ ఇద్దరూ క్యూరియస్‌గా చూసేరు నావైపు.

నేను వినమ్రంగా నవ్వి స్టేజీవైపు దృష్టి మళ్లించేను. సన్మాన గ్రహీతను కార్యకర్తలిద్దరూ చెరోవైపు పట్టుకుని స్టేజీ మీదికి ఎక్కిస్తున్నారు. ఆయన మరీ ఇంత వృద్ధుడని నాకు తెలీదు. ఈ వయసులో ఆయన్నెందుకంత ఇబ్బంది పెట్టడం, ఆ పర్సేదో పట్టుకెళ్లి ఆయన ఇంట్లో ఇచ్చేస్తే కాదూ!

ఎప్పట్లాగే మురళి సగం నా వైపు ఒరిగిపోయి గలగలా మాట్లాడేస్తున్నాడు. మురళి పక్కనున్న వాళ్లలో ఒకాయన లేచి బైటికెళ్లొచ్చేడు. కమలాఫలం కొనుక్కొచ్చినట్టున్నాడు, ఒలిచి అందరికీ రెండు రెండు తొనలు ఇచ్చేడు.

నేను థాంక్స్ చెప్పి తినబోతూ ఉలిక్కి పడ్డాను. రెండు తొనలూ కనక్షను విడకుండా వెజీనా ఆకారంలో విప్పి ఉన్నాయి. నేను బిత్తరపోయి మురళి వైపు చూసేను. వాళ్లిద్దరూ చేతుల్లో అలాంటివే పట్టుకుని మురళికి కన్ను కొట్టి వెకిలిగా నవ్వుతున్నారు. అది వాళ్ల బిహేవియర్‌లోని లేకితనాన్ని వెల్లడి చేస్తున్నా నేను మాత్రం ఒక గొప్ప అవమానభారంతో కుంగిపోయాను.

అవతల, తన రచనల్లో స్త్రీ పాత్రల్ని అద్భుతంగా చిత్రించిన మహా రచయితకి సన్మానం జరుగుతోంది. ఇవతల నేను భరించలేని ఉక్రోషంతో, లజ్జతో ముక్కుపుటాలదురుతూండగా చివుక్కున లేచి బైటికొచ్చేసాను.

ఆ ఆవేశంతో ఎలా నడిచానో అయిదు నిమిషాల్లో గోదారి గట్టుమీదున్నాను. పశ్చిమాకాశంలో సూర్యబింబం అస్తమించిన స్థానంలో కుంకుమ ఒలకబోసినట్టుంది. గోదారి నీళ్లు రక్తాన్ని రంగరించుకుని ప్రవహిస్తున్నట్టున్నాయి. కొత్త బ్రిడ్జి మీద వెళ్తున్న ట్రెయిను నా మనసు మీదుగా నడుస్తున్న ఫీలింగ్. అటుగా వెళ్తున్న రిక్షాని పిలిచి ఇంటికొచ్చి పడ్డాను. ఆ రోజు మొదలు సభలు-సమావేశాలు అన్నీ బందయ్యాయి.

* * *

రుతువుకాని రుతువులో ఉన్నట్టుండి ఆకాశంలో మబ్బులు కమ్ముకున్నాయి. ఫిలిప్స్ స్టీరియోసిస్టంలో లతా గొంతు 'నైనా బరసే....' అంటూ గొప్ప విషాదాన్ని ఒలకబోస్తోంది.

ఎందుకో, నాకు తెలీకుండానే ఏడుపొస్తోంది. ఎన్నాళ్లుగానో చూచాయగా నేను గెస్ చేస్తున్న ఆ సందర్భం రానే వచ్చింది. ఆ సాయంకాలం హఠాత్తుగా ఇంటికొచ్చిన నా భర్త ఒక గొప్ప కన్విన్సింగ్ వాయిస్‌తో సంభాషణ మొదలుపెట్టేడు. చాలా తక్కువ మాటల్లో తను చెప్పదల్చుకున్నది చెప్పేసేడు.

అలా ఆమెతో నేనతన్ని షేర్ చేసుకోడానికి ఒప్పుకోకపోతే డైవోర్స్ ఇచ్చి వెళ్లిపోవచ్చన్నాడు.

"ఆలోచించుకుని రేపు చెప్పు" అన్న అతని మాట పూర్తికాకుండానే నేను లేచి నిలబడ్డాను. అతను చూస్తుండగానే పాపను తీసుకుని బైటికి వచ్చేసాను. నా పుట్టింటికి వెళ్లక తప్పని పరిస్థితి. వాళ్లకి భారం అయినా కాకపోయినా ఎల్లకాలం అక్కడుండడం నాకు నచ్చని విషయం.

పెళ్లికి ముందు పి.జిలో క్లాస్ తెచ్చుకోవడం, నెట్ క్వాలిఫై కావడం నన్నా

సమయంలో ఆదుకున్నాయి. సర్వీస్ కమీషన్ పోస్టింగ్స్ పడ్డాయి పేపర్లో. వాళ్లు పెట్టిన టెస్టు పాసై, ఇంటర్వ్యూలో సెలక్టయి కాలేజ్ లెక్చరర్‌గా ఈ ఊరొచ్చిపడ్డాను.

* * *

థర్డవర్ లాంగ్వేజ్ క్లాసు జరుగుతోంది. అటెండర్ రజియా వచ్చి చెప్పింది నా కోసం ఎవరో వస్తే కింద వెయిటింగ్ రూమ్‌లో కూర్చోబెట్టేనని.

లెక్చర్ పూర్తిచేసి కిందికెళ్లేను. నన్ను చూస్తూనే నవ్వుతూ లేచి నిల్చున్నాడతను. ఇతన్నెక్కడ చూసేనా అని త్వరత్వరగా ఆలోచనల పొరల్లోకి వెళ్లబోతూండగా "నేను మీకు తెలీదులెండి" అన్నాడతను.

పత్రికలో ప్రకటన చూసి మీ అన్నయ్యను కలిసేను. మీ ఫోటో కూడా చూసేను. ఆయన నన్నిక్కడకి పంపించేరు.

ఒక్కసారిగా నా గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం మొదలైంది. "జస్టెమినిట్" బైటికెళ్లి రెండు గ్లాసుల నీళ్లు తాగి, కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుని... ఏం చెయ్యాలో తోచక కాళ్లూ చేతులూ ఆడక...కాస్సేపు స్తబ్దంగా నిలబడిపోయి...

అన్నయ్య చేసే పనులన్నీ ఇలాగే ఉంటాయి. వద్దువద్దంటే వినకుండా పేపర్ ప్రకటన ఇచ్చాడు. ఇప్పుడీ ముక్కూమొహం తెలీని వ్యక్తిని డైరక్టుగా పంపించేసేడు.

చివరికి ప్రిన్సిపాల్ రూమ్‌కెళ్లి పర్మిషన్ లెటరిచ్చి వచ్చాను. లీజర్‌లో ఉన్న స్టాఫంతా అప్పటికే చూసీచూడనట్టు చూస్తున్నారు. అతన్తో ఎక్కడ కూర్చుని మాట్లాడాలి? ఇంత చిన్న ఊళ్లో ఎక్కడికని వెళ్లడం?

ఇంటికి తీసుకెళ్లడమే బెటర్. కాలేజ్ గేటు బైటికి రాగానే సిగిరెట్ తీసి వెలిగించాడతను. తన ఎడ్యుకేషనల్ క్వాలిఫికేషన్స్ గురించి, చేస్తున్న టెంపరరీ జాబ్ గురించి మాట్లాడ్డం మొదలుపెట్టాడు.

రోడ్డు మీది వాహనాల పొగకి సిగిరెట్ పొగ తోడైంది. గాలి పీల్చుకోడానికి ఉక్కిరిబిక్కిరై కర్చీఫ్‌తో ముక్కుపైన పెదవిపైన పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటున్నట్టు నటిస్తూ–ముక్కు మూసుకోలేని నాగరికత నటిస్తూ...

అతను మాట్లాడ్డం ఆపి పక్కకి తిరిగి నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసేడు. ఒక్క నిముషం చేతిలోని సిగిరెట్ వైపు చూసుకుని గొప్ప త్యాగం చేస్తున్న ఫోజుతో దాన్ని కాలికిందేసి నలిపేసాడు.

మధ్యాహ్న భోజనం వేళ కావస్తోంది. ఇంటికి తీసుకెళ్లాలా...హోటల్కా? అతిథి దేవోభవ.... ఇంటికా... హోటల్కా... ఇంటికా... హోటల్కా... ఆలోచన తెమిలే లోపు ఆ సెంటర్లో ఉన్న ఒకే ఒక్క భోజనం హోటల్ కేరళా అయ్యర్ది దాటిపోయేం.

కుక్కర్లో అన్నం ఉంది. పొద్దున్న చేసిన కూర, సాంబారు ఉన్నాయి. తింటానంటే ఓ ఆమ్లెట్ వేసేస్తే సరిపోతుంది.

ఇల్లు గల వాళ్ల మెయిన్ హాల్లోంచి పైకి దారి. ఇన్నాళ్లూ కలగని ఇబ్బంది ఈ రోజు, అందరి కళ్లూ మమ్మల్నే క్యూరియస్గా చూస్తున్నయ్యో, చూస్తున్నట్టు నేననుకోవడమో...

తాళం తీసి గది బైట నీడగా ఉన్న చోట కుర్చీ వేసాను. డాబా పైన కుర్చీ ఉన్న చోట తప్ప మిగతా చోటంతా ఎర్రని ఎండ. కూజాలోని నీళ్లు గ్లాసులోకి ఒంపుకుని తెచ్చేలోపల అతను కుర్చీని ఎత్తి పట్టుకుని లోపలికి వస్తూ "ఇదేంటండీ, ఇదేం పనిష్మెంటు నాకు ఈ ఎండలో" అంటున్నాడు.

"సారీ..."

టీ కలిపి అతనికో కప్పిచ్చి, నేనో కప్పుతెచ్చుకుని కూర్చున్నాను. ప్రశ్నించడం తన జన్మ హక్కన్నట్టు అతనేవో ప్రశ్నలు వేస్తూనే ఉన్నాడు. చెప్పగలిగిన వాటికి సమాధానాలు చెప్తున్నాను. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నాకు, పాపాయికి హాఫ్డే ఈ రోజు. వచ్చే టైం కావస్తోంది. రాగానే "ఏం చేసేవ్" అనడుగుతుంది. తనకి స్వీటు ఇష్టం.

చటుక్కున లేచి కాసిన్ని బియ్యం పెసరపప్పు కడిగి స్టవ్ మీద పెట్టేను. ఉదయం పచ్చడి చెయ్యగా మిగిలిన కొబ్బరి ముక్కల్ని ప్లేటులో పెట్టుకుని చాకుతో

చిన్నగా తరుగుతూ కూర్చున్నాను.

"మీరేదో వంట ప్రయత్నంలో ఉన్నట్టున్నారు, కతికితే అతకదండోయ్" అంటున్నాడతను పెద్దగా నవ్వుతూ. అప్పుడనిపించింది నాకు, అతను కొంచెం ఓవర్ టైప్ మనిషేమోనని. నాకు చికాకనిపించింది. అతను మాత్రం అతి చనువుగా మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు.

ఉడికిన బియ్యంలో పంచదార, నెయ్యి, కొబ్బరి ముక్కలు వేసే వేళకి పాపాయి రానే వచ్చింది. "ఆ... నాకు తెల్సు. చెక్లపొంగలి లెడీ" అంటోంది మెట్ల మీంచే.

గదిలో కొత్త వ్యక్తిని చూసి ఓ క్షణం గుమ్మంలోనే ఆగిపోయి, ఒక్క పరుగున తిన్నగా వంటింట్లోకొచ్చేసింది.

"పాపాయి మీతోనే ఉంటుందా, ఇంత సేపూ చెప్పలేదేం" అంటున్నాడతను వంటింటి గడపబైట నిలబడి, మొహం గంటు పెట్టుకుని. నేను సూటిగా అతని వైపు చూసి "ఏం, చెప్తే వెంటనే వెనక్కి వెళ్లిపోయేవారా" అన్నాను.

అతను కొంచెం తడబడి "అహహ... అదేం కాదు... అదేం కాదు... ముందుగా చెప్పలేదేం అన్నానంతే. పెద్దవాళ్లయితే ఇంకా జాగ్రత్తగా పెంచుతారు కదా. మీ అమ్మగారి దగ్గర వదిలెయ్యాల్సింది. పోనీలెండి. ఎలాగైనా నేనూ ఏదో ఒక పర్మినెంట్ జాబ్ దొరికే దాకా ఇక్కడుండాల్సిన వాడినే కదా, పాప నాకు మాలిమవుతుందా అని అన్నానంతే... ఇలా రామ్మా పాపా! నేను నీ కొత్త నాన్నని" అన్నాడు.

ఆ మాటకి పాప నావేపు షాక్ తిన్నట్టు చూసింది.

నేను అనీజీ ఫీల్ అయ్యాను. వెంటనే "చూడండి, మీ పేరేంటో కూడా నేను అడగలేదు. అన్నయ్య పంపించేడన్నారని ఇంత సేపూ మీప్రశ్నలకి జవాబులు చెప్పేను. నేను మరో పెళ్లికి సిద్ధంగా లేనని మా అన్నయ్యతో చెప్పండి. పాపాయి అన్నం తిని నిద్రపోయే వేళ. దయచేసి మీరు వెళ్తే..." అన్నాను. అతనింకేదో మాట్లాడబోతే "ప్లీజ్" అన్నాను గుమ్మంవైపు చూపిస్తూ. అతను మొహం నిండా అసహనం నింపుకొని కదిలేడు.

అతను బైటికెళ్లగానే పాపాయినెత్తుకుని గుండెకి హత్తుకున్నాను. రేపు ఇది పెద్దదై నన్ను ప్రేమగా చూడకపోయినా సరే, తల్లిగా నా బాధ్యత మాత్రం నేను నిర్వహించి తీరతాను. మా ఇద్దరికీ మధ్యలో ఇంకెవ్వరికీ చోటు లేదు.

* * *

ఊళ్లోని ఒక స్వచ్ఛంద సంస్థ వాళ్లు స్టూడెంట్స్‌కి ఎస్సే రైటింగ్ కాంపిటీషన్ పెట్టేరు. మార్కులు వేసి సెలెక్టు చెయ్యమని ఆ పేపర్స్ నాకు పంపించేరు.

లీజర్ టైంలో వెయిటింగ్‌రూంలో మార్క్సు వేసే పనిలో ఉండగా "మేడం, మా ఆవిడ ఊరెళ్లింది, ఓ పూట భోజనం పెడతారేంటి మీ ఇంట్లో" అన్నాడు మా ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్. ఎవర్నో అనుకుని నేను పట్టించుకోలేదు.

నా పేరు పెట్టి పిలిచి మళ్లీ అదే మాటన్నాడు.

"అయ్యో, దానికేం భాగ్యం అలాగే రండి" అన్నాను. ఉర్దూ లెక్చరర్ హసీనా నా చెయ్యి గిల్లి బైటికి తీసుకెళ్లింది.

"ఏయ్, నీకు మతుందా అసలు" అంది.

"ఏం?"

"వాడి మాటల్లో వ్యంగ్యం అర్థం చేసుకోనక్కరలేదా?"

"వ్యంగ్యం ఏంటి?" అన్నాను నేను తెల్లబోయి.

"వాడి పెళ్లాం ఊరెళ్తే వండుకు తిన్లేడా? వండుకోలేకపోతే హోటల్లో మెక్కుతాడు. మొన్న నీకోసం అతనెవరో వచ్చి వెళ్లినప్పట్నించీ స్టాఫ్‌లో కొందరు నువ్వు లేనప్పుడు నీ మీద అగ్లీ జోక్స్ వేస్తున్నారు. వాళ్లలో వీడొకడు" అంది.

మనుషులకిన్ని ముఖాలుంటాయా? భరించలేని తలపోటుగా అన్పించింది. మధ్యాహ్నం లీవు పెట్టుకుని ఇంటికొచ్చేసాను.

పోస్ట్ వచ్చినట్టుంది, గుమ్మం ముందు కవరు. ఉత్తరం పైన రైటింగ్ చూడగానే తలపోటు ఎగిరిపోయి, చెప్పలేనంత ఆనందంగా అనిపించింది. ఇక్కడికొచ్చాకా

మొదటి అన్‌ఫార్మల్ లెటరది. నా బాల్య మిత్రురాలు సునీత రాసింది పూర్వాశ్రమంలో మేమిద్దరం తరచుగా ఉత్తరాలు రాసుకునే వాళ్లం.

ఈ మధ్య ఊరొచ్చినప్పుడు మా ఇంటికెళ్లిందట. మా అమ్మ విశేషాలన్నీ చెప్పిందట. గుండ్రని ముత్యాలు పేర్చినట్టున్న అందమైన అక్షరాల్తో రెండు పేజీల ఉత్తరం నిండా భావుకత పొంగిపొర్లుతోంది.

ఆఖరి పేరాలో "మన జీవితం మన చేతుల్లోనే ఉందని మనం అనుకుంటాం. ఉండాలి కూడా. కాని, మన చుట్టూ ఉన్న వాళ్లు గొప్ప బాధ్యతతో మన శాంతి సుఖాల్ని హరించే ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటారు. లైఫ్ ఈజ్ బ్యూటిఫుల్ పిక్చర్ చూసేవా? చూడకపోతే స్టార్ మూవీఛానల్‌లో వస్తుందేమో తప్పకుండా చూడు" అంటూ రాసింది.

పాపాయి చదువు పాడవుతుందని టీవీ కొన్లేదు. ఆ పిక్చర్‌లో ఏముందో తెలీదు కాని సునీత ఉత్తరం లోని ఆత్మీయత కొత్త ధైర్యాన్నిచ్చింది.

'లైఫ్ ఈజ్ బ్యూటిఫుల్' ... ఎంత బావుందీ మాట!

లోపలికొచ్చి మంచం మీద వాలబోతూ రేడియో స్విచాన్ చేసాను. శిశిరమైననేమి...వసంతమైననేమి... తమస్సులు ఉషస్సులు తరలిపోవా...

మల్లాది సూరిబాబు గాత్రంలోని మార్దవానికి అనుకోకుండా కుడికంటి కొలుకులోకి ఓ నీటి చుక్క ఉబికి వచ్చింది.

కొనగోటితో దాన్ని విదిలించి, సునీత ఉత్తరాన్ని మరోసారి విప్పేను.

****

ఆదివారం వార్త (13/8/2000)